

nelze o tom pochybovati, že souhrn veškerých součástí označení použitého žalobkyní nepostrádá příznačnosti pro její podnik, to tím méně, an obsahuje i doslov její firmy. Tuto příznačnost dovolatelka v odvolání sama přiznala. Aby záměna vskutku nastala, zákon nevyžaduje a proto nebylo ani zapotřebí zabývati se s otázkou, zda tomu tak jest, čili nic. Ani formálního práva podle § 5 zákona o ochranných známkách ze dne 6. ledna 1890, čís. 90 ř. zák. nesmí býti zneužito k nekalému jednání a k poškození hmotného práva žalobkyně (srov. rozh. sb. n. s. čís. 8856).

Čís. 11398.

Zápis do seznamu advokátů.

Ve věcech zápisu do seznamu advokátů jest obdobně použití zásad nesporného řízení. Nebyl správným postup, byly-li proti žadateli, jenž podal odvolání z usnesení výboru advokátní komory, zamítajícího žádost, vyšetřeny nové okolnosti a sděleny valné hromadě advokátní komory, odvolateli však nebyla poskytnuta příležitost, by o nich zvěděl, a přes to bylo výsledků nového šetření použito valnou hromadou advokátní komory při rozhodnutí o odvolání a byly z nich vyvozeny nové důvody pro zamítnutí žádosti o zápis.

Průkaz tělesné schopnosti není zákonem předepsán jako podmínka pro dosažení advokacie, ba ani pro zápis do seznamu kandidátů advokacie. Ani na soudcovském uchazeči o zápis do seznamu advokátů nelze podle zákona požadovati, by jako podmínku zápisu prokázal svou tělesnou schopnost.

Výhody § 6, první odstavec, adv. řádu nebyl soudce zbaven tím, že byl dán kárným nálezem dobrovolně do výslužby, byl-li napotom reaktivován, kárný trest mu byl z milosti v osobním výkazu vymazán a působil napotom bezvadně po pět let jako hlasující rada u sborového soudu.

Ke kárnému nálezu soudcovského uchazeče nelze přihlížeti s hlediska § 2 e) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n., pozbyl-li trest uložený tímto nálezem účinnosti výmazem na základě milosti udělené presidentem republiky.

Důvěryhodnost jest posuzovati podle přítomné doby.

Pokud nelze míti za to, že soudcovský uchazeč porušil slovo dané presidiu soudu, že nemá úmysl věnovati se advokacii.

(Rozh. ze dne 12. února 1932, R II 433/31.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y o d e p ř e l z á p i s v r c h n í h o s o u d n í h o r a d y v e v ý s l u ž b ě d o s e z n a m u a d v o k á t ů, j e ž t o b y l a ú ř e d n í m l é k a ř e m z j i š t ě n a j e h o n e z p ů s o b i l o s t k v y k o n á v á n í a d v o k a c i e. V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y z a m í t l a o d v o l á n í ž a d a t e l e 1. z d ů v o d u n a p a d e n ě h o u s n e s e n í, 2. p ř i h l í ž e j í c k u s t a n o v e n í § 6 o d s t. 2 a d v. ř á d u, 3. p r o n e d o s t a t e k d ů v ě r y h o d n o s t i a 4. ž e, ž á d a j e, b y b y l d á n n a

trvalý odpočinek, činil nesprávné údaje. Ad 1. Napadeným usnesením bylo Vám oznámeno, že zdravotní oddělení zemského úřadu v Brně sdělilo výboru komory, že při pokročilém Vašem věku a povaze Vaší choroby nelze míti za to, že by se Váš stav mohl změnit, pročež zemské zdravotní oddělení setrvalo na svém posudku ze dne 29. května 1931, neshledavši z uvedených důvodů za potřebné, abyste byl podroben nové prohlídce úředním lékařem. Jelikož jest takto Vaše nezpůsobilost k vykonávání advokacie úředním lékařem zjištěna, odepřel výbor svým přípisem ze dne 10. října 1931 plným právem, že nedodá zdravotnímu oddělení zemského úřadu v Brně lékařská vysvědčení pana profesora Dr. V-a a pana profesora Dr. P-y, jež jste předložil. Ve svém odvolání jste prohlásil, že chcete advokacii vykonávati jen v mírném rozsahu, a že se Vám jedná jen o vedlejší výdělek, abyste mohl uhraditi náklady adaptace domu Vám a Vaší manželce patřícího. Proti takto chápanému vykonávání advokacie stačí, poukáže-li se na povinnost advokátů, by přejímali ex offio zastupování jim přidělené. Ad 2. Výbor komory zvěděl pak ještě o dalších okolnostech, které zjistil, nahlédnuv do kárných spisů, a které pak oznámil valné hromadě advokátní komory. Nálezem disciplinárního senátu vrchního zemského soudu v Brně ze dne 18. dubna 1916 byl jste v případech v nálezu tom blíže uvedených uznán vinným služebním přečinem a odsouzen ke kárnému trestu, jímž jste byl dán na neurčitou dobu do výslužby, a byly Vám sníženy normální odpočivné požitky na $\frac{2}{3}$. Kárný tento nález potvrdil nejvyšší soudní dvůr ve Vídni rozhodnutím ze dne 29. září 1916 a na to byl jste dne 31. října 1916 soudní služby zproštěn. Jelikož jste byl tedy dán do výslužby nedobrovolně kárným nálezem, nepřísluší Vám podle § 6 odst. (2) adv. řádu výhoda § 6, odstavec (1), o niž jste opřel svou žádost o zápis. Kdo jednou výhody té jest zbaven, pozbyl jí trvale. Neboť, vykládal-li by se zákon jinak, mohlo by se ustanovení § 6 odst. (2) opětným přijetím do činné služby každou chvíli státi ilusorním. Ad 3. Leč, i chtělo-li by se míti za to, že, byv jmenován výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 25. června 1919 radou zemského soudu pro krajský soud v N. a konaje déle pěti let službu hlasujícího rady u sborového soudu, nabyl jste znovu nároku na výhodu podle § 6 odstavce (1) adv. řádu, brání Vašemu zápisu přes to nedostatek důvěryhodnosti (§ 2 písm. e) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n.). Tuto otázku důvěryhodnosti bylo třeba zkoumati, jakmile byl znám kárný nález. Ani to, že jste byl reaktivován, ani to, že z milosti byl Vám kárný trest v osobním výkazu vymazán, nemohlo vaditi, by se nezkoumala Vaše důvěryhodnost, a bylo Vám ji odepřiti. — Kárným nálezem jest zjištěno, že jste v osmi v nálezu uvedených případech hrubě porušil povinnost, kterou Vám úřad a služební přísaha ukládaly, abyste v úradě i mimo úřad všeho se vystříhal, co by mohlo snížit důvěru v soudcovský úřad a úctu k stavu soudcovskému, a že jste se v každém z osmi případů dopustil služebních přečinů. Důvody kárného nálezu uvádějí, že jste ukázal takový nedostatek intelektu, smyslu pro čest a takovou slabost vůle, že Vás nutno pokládati za nezpůsobilého k úřadu soudcovskému, a že tato slabost

karakteru jest rázu trvalého. Přihlížeje k Vaším v kárném nálezu zjištěným pokleskům, přijala valná hromada shodně s výborem hodnocení, jehož se kárným nálezem dostalo povaze těchto poklesků a Vaší osobě, za své a usoudila, že jest Vám důvěryhodnost nepřiznati. Ad 4. Podáváje žádost, byste byl dán na trvalý odpočinek, odpověděl jste podle zjištění z příslušných spisů, když se Vás presidium krajského soudu v N. opětovně tázalo, zda se hodláte věnovati jinému právníckému povolání (advokacii), že úmyslu toho nemáte. Byv však dán do trvalé výslužby a dnem 31. července 1931 služby zproštěn, podal jste již dne 5. srpna 1931 žádost o zápis do seznamu advokátů, neohlížeje se na to, co jste prohlásil. I tento Váš postup činí Vás nehodným důvěry, an jste nedodržel, o čem jste presidium ujišťoval. Ze všech těchto důvodů nevyhověla valná hromada advokátní komory Vašemu odvolání.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení, jakož i usnesení výboru advokátní komory v ten smysl, že se žádaný zápis do seznamu advokátů povoluje a výboru advokátní komory se ukládá, by zařídil, čeho třeba ku provedení zápisu.

Důvody:

Žadatelovu odvolání z rozhodnutí valné hromady advokátní komory nelze upříti oprávněnost. Výbor advokátní komory odepřel zápis žadatele do seznamu advokátů jen z důvodu, že byla úředně — lékařsky — zjištěna jeho nezpůsobilost k vykonávání advokacie. Odvolání žadatelovo bylo valnou hromadou advokátní komory zamítnuto nejen z důvodu uvedeného v usnesení výboru, nýbrž také ještě z důvodu vytčeneho v § 6 odst. 2 adv. řádu, dále pro nedostatek důvěryhodnosti a konečně proto, že odvolatel činil nesprávné údaje, když žádal, by byl dán na trvalý odpočinek. Po stránce formální se především připomíná, že proti žadateli, když podal odvolání z usnesení výboru advokátní komory, byly vyšetřeny nové okolnosti a sděleny valné hromadě advokátní komory, že však odvolateli nebyla vůbec poskytnuta příležitost, by o nich zvěděl, o nich se vyjádřil a své zájmy obhájil. Přes to bylo výsledků nového vyšetření použito valnou hromadou advokátní komory při rozhodnutí o odvolání a byly z nich vyvozeny nové důvody pro zamítnutí žádosti o zápis, kterých nebylo použito při rozhodování v první stolici. Tento postup nelze uznati za správný. Zákon sice nemá přesné předpisy pro odvolací řízení ve věcech zápisu do seznamu advokátů, ale — jak bylo vyloženo v rozhodnutí čís. 5028 sb. n. s. — jest tu obdobně použiti zásad řízení nesporného, zejména tedy zásady, že účastník, o jehož návrhu se rozhoduje, musí před nepříznivým rozhodnutím býti slyšen. Poskytuje-li zákon (§ 7 odst. (1) adv. řádu) žadateli, jemuž byl výborem advokátní komory zápis odepřen, opravný prostředek odvolání k advokátní komoře, jest tím valná hromada advokátní komory určena jako odvolací stoličice, jejíž povinností jest, by přezkoumala správnost usnesení první stolice a rozhodla věcně o odvolání. Postup, jehož bylo použito v tomto případě, nezaručoval řádné a spolehlivé posouzení věci

v druhé stolici, ježto odvolací stolice použila proti odvolateli nových skutečností, ač mu nebyla ani poskytnuta možnost, by se o nich vyjádřil a po případě je uvedl na pravou míru. Než v tomto případě není třeba činiti důsledky z vytčeného vadného postupu formálního, protože napadené usnesení jest — jak bude dále vyloženo — i po stránce věcné ve všech bodech nesprávné.

1. Prvním důvodem, pro který byl žadateli odepřen zápis i výborem i valnou hromadou advokátní komory, byla žadatelova lékařsky zjištěná nezpůsobilost k vykonávání advokacie. Z posudku zdravotního oddělení zemského úřadu v Brně ze dne 29. května 1931, o něž se opírají usnesení výboru i valné hromady, jest patrné, že šlo o tělesnou neschopnost, protože žadatel trpí arteriosklerosou mozkových cév. Tento důvod neobstojí. Zákonné podmínky pro zápis do seznamu advokátů jsou stanoveny v § 1 odst. (2) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n., při čemž podle třetího odstavce § 1 nejsou dotčena zvláštní ustanovení pro hlasující rady sborových soudů (§ 6 zákona ze dne 6. července 1868, čís. 96 ř. z.). Průkaz tělesné schopnosti není zákonem předepsán jako podmínka pro dosažení advokacie, ba ani pro zápis do seznamu kandidátů advokacie. Proto ani na soudcovském uchazeči o zápis do seznamu advokátů nelze podle zákona požadovati, by jako podmínku zápisu prokázal svou tělesnou schopnost. Tak rozhodl již bývalý nejvyšší soud ve Vídni v plenárním usnesení ze dne 25. dubna 1911 Pres. 565/11 (judikát čís. 194, úř. sb. čís. 1367), s jehož důvody, pokud se týkají této otázky, souhlasí i československý Nejvyšší soud, neboť vydáním novely k advokátnímu řádu ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. se na právním stavu v této příčině nic nezměnilo. Z toho plyne, že se zamítnutí odvolatelovy žádosti o zápis do seznamu advokátů pro nedostatek tělesné způsobilosti k vykonávání advokacie stalo neprávem.

2. V napadeném usnesení se dále uvádí, že žadatel byl dán nedobrovolně do výslužby kárným nálezem vrchního zemského soudu v Brně ze dne 18. dubna 1916, který byl potvrzen rozhodnutím nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 29. září 1916. Valná hromada advokátní komory vyslovila názor, že odvolateli proto nepřísluší výhoda podle prvního odstavce § 6 adv. řádu, které prý byl podle druhého odstavce § 6 trvale zbaven. S tímto názorem však nelze souhlasiti. Výhoda, přiznaná hlasujícím radům sborového soudu v § 6 odst. 1 adv. řádu a ponechaná v platnosti předpisem § 1 odst. (3) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n., nepřísluší podle § 6 odst. (2) adv. řádu těm, kdož byli kárným nálezem propuštěni ze státní služby nebo dáni nedobrovolně do výslužby. Odvolatel prokázal veřejnými listinami, že působil jako soudní rada, pokud se týče vrchní soudní rada od 21. července 1919 až do 31. července 1931 nepřetržitě u sborového soudu v N. jako hlasující rada, že kárný trest, uložený mu kárným nálezem, o kterém se zmiňuje napadené usnesení, byl mu vymazán již v roce 1923 na základě rozhodnutí presidenta republiky ze dne 27. října 1923 a že odešel v roce 1931 do výslužby bez závady. I napadené usnesení samo uvádí (v odstavci ad 3), že odvolatel byl reaktivován a že mu byl kárný trest z milosti v osobním výkazu

vymazán. Z toho plyne, že odvolatel před svým odchodem do výslužby v roce 1931 působil jako hlasující rada u sborového soudu po více než pět let nezávadně, a to i tehdy, kdyby se toto období pěti let počítalo až od výmazu kárného trestu, který byl výmazem odčiněn. Jsou tedy u žadatele splněny podmínky vytčené v § 6 odst. (1) adv. řádu a není správný názor valné hromady advokátní komory, že žadatel této výhody byl trvale zbaven kárným nálezelem z roku 1916. Valná hromada také patrně přehlédla, že odvolatel v době, když byl dán v roce 1916 nedobrovolně do výslužby, nebyl hlasujícím radou sborového soudu, nýbrž že byl přednostou okresního soudu, že tudíž tehdy nepožíval výhody podle § 6 odst. (1) adv. řádu, takže kárným nálezelem z roku 1916 nemohl býti zbaven výhody, které neměl.

3. Pokud jde o nepřiznání důvěryhodnosti podle § 2 e) zákona ze dne 31. ledna 1922 č. 40 sb. z. a n., jest nejvyšší soud názoru, že valná hromada advokátní komory nebyla ani oprávněna, by při posuzování odvolatelovy důvěryhodnosti přihlížela ke kárnému nálezu z roku 1916, poněvadž trest uložený tímto nálezelem pozbyl účinnosti již v roce 1923 výmazem na základě milosti udělené presidentem republiky a účinek aktu milosti by byl mařen, kdyby se připustilo, aby z vymazaného trestu byly vyvozovány důsledky žadateli škodlivé. Kromě toho se připomíná, že v poklescích, kterých se odvolatel dopustil v letech 1914 a 1915 a které nevadily tomu, by nebyl v roce 1919 znova přijat do soudcovské služby, kterou pak po dvanácti letech nezávadně vykonával, nelze spatřovati jednání, které by nyní činilo odvolatele nehodným důvěry podle § 2 e) zákona č. 40/1922 sb. z. a n., to tím méně, ano důvěryhodnost jest posuzovati podle doby přítomné. (Viz rozhodnutí č. 5294 sb. z. a n.)

4. Valná hromada advokátní komory odůvodňuje posléze odvolatelovu nehodnost důvěry i tím, že nedodržel, o čem ujišťoval presidium krajského soudu v N. V té příčině se zjišťuje v napadeném usnesení podle příslušných spisů, že odvolatel, podáváje žádost, by byl dán na trvalý odpočinek, odpověděl na opětovný dotaz presidia krajského soudu v N., zdali se hodlá věnovati jinému právníckému povolání (advokacii), že nemá toho úmyslu, ale že přes to, jakmile byl dán trvale do výslužby a zproštěn dnem 31. července 1931 služby, podal již dne 5. srpna 1931 žádost o zápis do seznamu advokátů. Není tedy třeba řešiti otázku, lze-li ve vyličeném jednání spatřovati porušení čestnosti a věrnosti, jež jest nutná pro důvěru občanstva k advokátovi, neboť nejvyšší soud, prozkoumaj výpis ze spisů, který byl valné hromadě advokátní komory základem pro ono zjištění, seznal, že toto zjištění nemá ve spisech opory, což odvolatel právem vytýká. Podle výpisu obsaženého ve spisech mají odvolatelova prohlášení, o něž jde, tento doslov: a) ze dne 30. dubna 1931: »... že jsa v lékařském ošetřování, nezabývá se toho času myšlenkou, věnovati se po odchodu z činné služby jinému právníckému povolání (advokacii)«, — b) ze dne 15. května 1931: »Můj nynější stav zdravotní nedovoluje mi úřadovati ani pomýšleti na to, abych se věnoval jinému právníckému povolání (advokacii)«, — c) ze dne 16.

května 1931: »K opětému vyzvání oznamuji, že sám nevím, zda a čím se budu zaměstnávat v trvalém odpočinku, a proto nemohu se vyjádřit také, zda budu se nějakým jiným právním povoláním zaměstnávat či nik, poněvadž nevím, jak dále se vytváří můj zdravotní stav, neboť zase jsem v lékařském ošetřování se zánětem středního ucha a trpím bolestmi zubů. Prosím, aby byla vzata tato odpověď jako konečná na uvedenou otázku,« — d) ze dne 18. května 1931: »... jsem v lékařském ošetřování, takže nemohu pomýšlet na to, zda bych se mohl za stávajícího zdravotního stavu věnovat jinému právnímu povolání (advokacii) či nik«. — Z doslovu těchto prohlášení jest zcela nepochybné, že se jimi odvolatel nijak nezavázal, že nebude provozovat advokacii po odchodu na odpočinek, naopak že se převzetí takového závazku důsledně vyhýbal. Podal-li tedy odvolatel dne 5. srpna 1931 žádost o zápis do seznamu advokátů, neporušil dané slovo a nedopustil se jednání, které by ho mohlo činit nehodným důvěry ve smyslu § 2 e) zákona č. 40/1922 sb. z. a n. Neobstojí tedy žádný z důvodů, pro které byl zápis odvolatele do seznamu advokátů odepřen, a jeho odvolání bylo proto vyhověno. Ježto všechny zákonné podmínky zápisu byly žadatelem prokázány, rozhodl nejvyšší soud, jak jest uvedeno ve výroku.

Čís. 11399.

Vedlejší intervence.

Strana, jež opověděla rozepři, nemá právo k rekursu proti usnesení soudu, jímž byla vedlejší intervence připuštěna na její straně, má však právo k rekursu, byla-li vedlejší intervence osoby, již rozepři opověděla, připuštěna na straně odpůrcově.

Z toho, že vedlejší intervenient nemá právní zájem na vítězství jedné strany, ještě neplyne, že nemá tento zájem na vítězství strany druhé.

(Rozh. ze dne 13. února 1932, R I 5/32.)

Ve sporu pojišťovny S. proti městu D. o dodržení pojišťovací smlouvy vyzvala žalobkyně starostu města D., Adolfa H-a, podle § 21 c. ř. s. by přistoupil k ní ve sporu jako vedlejší intervenient, ježto, podlehl-li žalobkyně ve sporu, bude se na něm hojiti. Adolf H. ve svém podání prohlásil, že sice přistupuje jako vedlejší intervenient, avšak na straně žalované, a uvedl, že má právní zájem na tom, by byla žaloba ve hlavní věci zamítnuta, ježto jest důvod ke zrušení pojišťovací smlouvy, v kterémžto případě bude zproštěn jakéhokoliv ručení. Soud prvního stolu e připustil vedlejší intervenci Adolfa H-a na straně žalované obce. Procesní soud prvního stolu zamítl napotom žalobu a ve stížnosti spojené s odvoláním stěžovala si žalující pojišťovna do toho, že byl Adolf H. připuštěn jako vedlejší intervenient na straně žalované obce. Rekursní soud nepřipustil vedlejší intervenci Adolfa H-a na straně žalované obce. Důvody: Adolf H. v podání, v němž sice přistupuje jako vedlejší intervenient, avšak na straně žalované, uvedl, že má právní zájem na tom, by žaloba v hlavní věci byla zamítnuta, poněvadž tu byl